

θεσι και κέρφι.

Έφυγε τότε από το Μπουόφαλο και πήγε να εγκατασταθεί στο Χάρτφορντ, μία μικρή πόλη, γραμμένη και ήσυχη, στην όποια υπήρχε και μία αξιοσημείωτη λογοτεχνική κίνηση. Ο Τουαίν, λοιπόν, εγκαταστάθηκε σ' αυτήν τον Οκτώβριο του 1871 κ' έζησε σε λίγο εκεί περί ένα σπίτι, η καινούργια αργυροτεχνική του όποιου χάλασε χειρότεκτα τόν κόσμο στην Αμερική, γιατί θεωρήθηκε ως η πιο έξυπνη διαμαρτυρία κατά του κακού γούστου που έδρασκείτο τότε στα σχέδια των σπιτιών... Αυτό όστόσο το σπίτι με τὰ εφόρρορα δωμάτια και με τὸ ιδεώδες κωνάρφω του, προκάλεσε ζοηρές φιλονεικίες σ' όλες τις ἐπιμερήδες και σ' όλα τὰ περιοδικὰ τῶν Ἰνωμένων Πολιτειῶν καὶ εθωρήθηκε από πολλούς ως καινούργια φάρσα του Μάρκ Τουαίν...

Ο Αμερικανός χιομοριστής, αδιάφορος στο θόρυβο που ξησίζονε το σπίτι του, άρχισε εκείνο τον καιρό να δημοσιεύει με μεγάλη επιτυχία τὰ πρώτα διηγήματά του και τις πρώτες του σύμπυρες που ἐκάνησαν άμέσως την προσοχή του αμερικανικού κοινού. Ο Μάρκ Τουαίν έξακολούθησε λοιπόν να γράφει με περισσότερο κέρφι και το 1873 έκανε ένα ταξέδι στην Αγγλία κ' έδωσε μερικές διαλέξεις στο Λονδίνο. Έπειτα, γύρισε πάλι στην Αμερική κ' άρχισε να έδιδει τὸ ένα ύστερα από τ' άλλο τὰ περίφημα διηγήματα και μυθιστορηματά του, που έφτασαν να κυκλοφορούν εκείνη την εποχή σ' εκατό χιλιάδες αντίτυπα και να κάνουν βαθύτατο τὸν συγγραφέα.

Τὸ 1885 ο Τουαίν άρχισε να συνεργάζεται και να κάνει χροδοσολογικές επιμερήσεις μ' ένα μεγάλο έδωτικό όκο της Νέας Υόρκης. Ἡ πρώτη, λοιπόν, επιμερήσις ήταν ένας πραγματικός θρίαμβος. Έξέδωσαν τ' Απομνημονεύματα του Στρατηγού Γκρίν κ' έποίησαν μέσα σε λίγους μήνες 600.000 αντίτυπα! Οι κληρονόμοι του περίφημου στρατηγού πήραν ως συγγραμικά δικαιώματα 350.000 δολλιάρια!... Αυτό το ποσό άποτελει ένα ρεκόρ και κανείς άλλος συγγραφέας μέχρι σήμερα δεν κατόρθωσε να το καταρρίψει. Ο Τουαίν όμως, αντί να μείνει ειχαριστιμένος από τὰ κέρφη του έδωτικού όικου και ν' άφοσιωθεί στη δουλειά του, άρχισε να ΰοδεινέ κολοσσικά ποσά για να φτιάξει ένα τιτογραφικό πειστήριο άπάνου σε δικὰ τὸν σχέδια!... Ἡ εφεύρεσις, όπως ήταν έπάμενο, απέτυχε κ' έκανε τὸν έδωτικό όκο να χρεοκοπήσει... Ο Μάρκ Τουαίν τότε βρέθηκε με παιητικό έκατό χιλιάδες δολλιάρια! Για να πληρώσει λοιπόν τὰ χρέη του, έκανε τὸ γήρο τὸν κόσμο, έπεσοκέφθηκε όλες τις πρωτεϊόνες της Εύρώπης κ' όταν γύρισε στην Αμερική έδημοσίευσε τις ταξειδοιολογικές εντυπώσεις του κ' όχι μόνο ξεχρεώθηκε, αλλά κ' έκανε μία άρχετὰ σημαντική περιουσία.

Ύστερα από έντεκα χρόνια, κατά τὰ όποια δεν έπαινε ούτε μια στιγμή να γράφει, ο Μάρκ Τουαίν έχασε, όπως αναφέραμε, την τελευταία κέρφη του κ' ο θάνατος αυτός τὸν λήτσαε σ' άγάνταστο βαθμό και συντάμενε τὸ πέλοσ του.

Ο Αμερικανός χιομοριστής, που ίντεφερε από την καρδιά του και δεν κατόφμενε ποτέ να γραφειντή, για τὴ ήταν μαυιώδης κωμωστής, άρχισε από εκείνη την ημέρα να σβήνει σιγά-σιγά και τέλος, στις 20 Απριλίου του 1910, πέθανε σε ηλικία 75 χρόνων. Κι' ο θάνατός του θεωρήθηκε ως έθνικό πένθος στην Αμερική, η όποια έκανε μ' αυτόν τὸ μεγαλύτερο χιομοριστή της και τὸν αντίπροσωπευτικότερο συγγραφέα της.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΟΙ «ΑΥΤΟΕΓΚΑΘΕΙΡΚΤΟΙ»

Πολλοί από τὸς μεγάλους συγγραφείς και καλλιτέχνας, οι όποιοι δεν διακρινόντουσαν και τόσο για την εργατικότητα τους, κατόφμεναν σε διάφορα μέσα για να αναγκάζονται να μένουν κλεισμένοι μέσα στο σπίτι τους και να εργάζονται.

Παράδειγμα ο ζωγράφος Ζερκινώλ, ο όποιος όταν άρχισε να ζωγραφίζει τὸ μεγάλο πίνακά του «Ναγόριο της Μεδούσης», ξέρισε τὰ πλοία και όρατα μαλλιά του. «Επει με ΰρισμένο τὸ κεφάλι ντροπύταν να βγή έξω και, και' άνάγκη, έμεινε κλεισμένος στὸ άτιλίε του κ' εργαζόταν χωρὶς διακοπὴ.

Ο Βίτωρ Ούγκώ, πάλι, όταν αποφάσισε να γράφει την «Παναγία τὸν Παρισίω» διάταξε να πάρουν από τὸ σπίτι του όλα τὸν τὸ κοστούμια. Κράτησε μόνο ένα σακάκι κ' ένα πανταλόνι τόσο τοιμημένα και κοκωραμμένα, ώστε αν έβγαине μ' αυτά στο δρόμο, θὰ τὸν περνούσαν για τρελλό.

**

Επίσης ο γλύπτης Σουατόν, για να πληρώσει την κλασική τιμετελιά του και ν' αναγκάζεται να ΰρινάη προκὶ για να δουλέψει, βρήκε μία πρωτότυπη μέθοδο. Μ' ένα όλόκληρο σύστημα τροχαλιών, κλωστών και μοχλῶν έκοιμε όποτε όχι μόνον να χιπιάνη την όρισιμένη

ώρα τὸ ΰρινήτηι του, αλλά και ν' άνοιγη την κάνουλα μιάς βρύσης με κρύο νερό, η όποια βρισκότανε πάνω από τὸ κεφάλι του.

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ

Απ' όλες τις χαρές μου η πιο βαθύτηρη κ' απ' τὸ βαθύτερο μου άζωμα πόθο, γιατί πού μου χαρίζε τὸν Παράδεισο και γιατί πού βαδίζω στα σπλάχνα κοίθου, είνε να κάνω τὸ γέλο τὸν πατέρα μου να λήη πως άγαπούσαν οί πατρί κ' —τὶ ντροπή!— πως έδοκε στη μύνη μου πὴν παντρευταίνε άζωμα, ένα φίλι!

Κι' ένὸ γέλιος γύρω με τὴ μύνη μας, πὸν άζωμα κ' ως τὰ τώρα κοκωνίζε, μέσα στα σπλάχνα μου ξάφνον αισθάνουμαι γιατί πού με κιντάνε και φτεροηρίζε. Σὴν κάτοισι μακρονῶν πούλιου κελιάδου, πὸν μὲς' στα δάση νύχτα αντίλαλει... Μην είσαι σὺ, ψυχὴ μου, σπύδι, πὸν άνοηρες από τὸ πρώτο έξένοιο τους φίλι!

Γ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΜΙ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ

Κόπταζε τὶ λουλουδι θὰ σοὺ στείλω: εἰς τὸ νεροὶ τὴ σιγαλά γειννέται και στὸ γιόνάτο και λαπτό τὸ φύλο θαρρείς όντινον πάθος κωκωλλέεται.

Στὸ στήθος σου κούλι ως κωκωφθή, γιατί στα φύλλα του άζωμα κλείνει τὸ κίμα της άβύσσου τὸ βαθύ και την άπατηρή του τὴ γούλη.

Φυλάξου απ' την άπάτη του νεροῦ, τὰ όνερα ξεγελῶνε —συλλογίσου!— τὰ άνθη τὸ άνοξιάττουσ καιροῦ φητρώνουσε στα χείλη της άβύσσου.

Κρίψε τὸς πόθος σου, άμωλο παιδί, φυλάξου απ' τὸ μωστηρο της ζωής σου! κήτταζε τὸ λουλουδι πὸν μαδεῖ τὰ φύλλα του στα χείλη της άβύσσου!

Γ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΛΕΥΚΑ

Τὴ θυμάσαι τὴ λεύκα μας; Παιγνιδάρα στην αἶρα φιλικά μῆς προστάτενε απ' τὸ ήλιον την λαύρα και με χέρι σωλείοντας στην ψηλή κωκωφή της εφελθίζε προσχαρη τὴ χαρά την κωκωφή της Κι' έσοροπούσε τὸ γέλιο της στὸς φραγμούς και στ' (άμπελα.

γιατί τότε αποζωρονταν στα δεκά σου τὰ γέλια. Χδές έπέρασα μόνος μου —τὶ δεν κάνων τὰ χρόνια!— Βασιλένι τοιγύρω της έρημιά, καταφρόνια!...

Κι' η θεοράτη λεύκα μας, πὸν τὸν πόνο μου ξεργε κάποια θλίψη παρωάξην ψηθρίζε στ' άγέρο, και σκορπά τὸ παρίανου μὲς' στὸ ήλιου τὸ κίμα, γιατί τώρα αποζωρονεται στο δικὸ μου τὸ κλάμα!...

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΔΡΟΣΙΑ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥ

Είτε η δροσιά από δάκρυ, γμιάτη περιφάνεια: «Στὴ γῆ παροφρημένο, η Μοίρα σ' έχει φέρει. Λέ μουάσεις σὺ με μὲνα, την κωρη την ούρανα, την άδελφω τὸ άνκμου τὸν λουλουδιάν τὸ ταίρι.»

Κι' εἰτε τὸ δάκρυ πάλι: Γεννίσιμα από τὸν πόνο και βγαίνου απ' τὸν άνδρόπῶν τὸ μάτι τὸ κλαμμένο. Έσοῦ απ' τὰ ούρανα αὐτὴ γῆ σταλάζει μόνου. Έγὼ απ' τὴ γῆ δὸ-κάτω στὸν ούρανο πηγαίνου.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΤΟ ΔΑΚΡΥ ΜΟΥ

Έξώλησε ένα δάκρυ μου θεριώ από τὰ μάτια μου, χδές βρεθόν, μ' ένα βαθύ-βαθύ άναστεναγμό, κ' ανάλαμψε της νύχτας τὸ σκοτάδι. Κι' η λάμψη πὸν έσοράσε, θαρρείς, άζωμα δεν μπορεί να (σβήση...

Μονάχα τὰ σκοτάδια (μῆς ψηρίζε τὸ δάκρυ μου ποτέ δεν (θα φωτίση! Γ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ